

TESTAMENT GENERACIJI

(Pokušaji dokučivanja istinâ evanđelja u vremenu sveopće razotudenosti)
posvećeno *Centurionima* (dragim urednicima Spectruma)

SPECTRUM
časopis
studentata
KBF-a

UVODNIK

Samo onaj čovjek zaslužuje da ga slušamo, kome riječi služe jedino za to da bi izrazio misao, a misao da bi rekao istinu.
(Fenelon)

Postoje trenuci u životu kada čovjeka zatekne *osjećaj koraka*. Udes putnika. Krenuh u još jedno ne(s)poznato putovanje. Dugu plovidbu nesigurnim oceanima života. S obzirom da mi je po naravi kudikamo milija neizvjesnost od izvjesnosti. To i učinih... jedne večeri, podigoh jedra... i zaplovih.

U teškim trenucima života, počesto mi je nada bila jedini istinski prijatelj... ono tek malo, sićušno gorušičino zrno vjere. Vjerujem da čovjek sve što čini mora činiti sa strašću. Srcem. Krajnjom predanošću. Pokatkada i golim opstankom života. Čovjek mora ići sam na putu svojih traženja, graditi dalje, ponirati dublje, uzvisivati pogled više... razumijevati ljudske tegobe i patnju ranjivoga čovjeka svoga vremena.

Neminovno se treba otisnuti, zaploviti u susret novim spoznajama, razotkriti tajnu vremena – svijet u njegovoj suštini; dodirujući rubove, obogatiti se njegovim sjajem, ljepotom i tajanstvenošću. Tek tu, na stjecištima čovjeka, svijeta i vremena, čovjek dolazi na izvor srca drugoga čovjeka, vrela misli samoga svijeta, ljubi istinski križ svoga života, biva uz zaboravljene. Samo pogled pun samilosti može spasiti svijet i ranjenog čovjeka u njemu. To znači vjerovati!

Kraljevstvo Božje gradi se zrcima pšenice. Prodire kroz svačije srce. Svijet treba objumiti vlastitom blizinom. Susretom. Treba naći u svakome čovjeku što je najvrjednije u njemu (u intimi njegove svijesti, u prostranstvima njegova duha). No, ne treba zaboraviti da vjerno prenositi istine evanđelja u današnjemu vremenu zapravo znači trpjeti zbog hladnoće svijeta.

Gdje se istine ne susreću, ni sam čovjek se ne susreće. Ostaje sâm, začuđen pred zrcalom svojega života. Samo kroz bolni krik svijeta cjelina ljudskoga bića može pomirivati svijet. Svaka neizrečena misao, tek učinjeni korak, stisak ruke, treba

poosobljavati otiskom svoje vlastite osobnosti. To znači postojati – biti čovjekom!

Svijet treba učiti opraštati jer je to jedini način da ostavimo i nešto traga na zemlji kojom smo nekoć uspravno koračali. Ostati u prisjećanju drugih – možda je upravo to poslanje, zagonetna misija naših malih sudbina. Sama suština kršćanskoga života je činiti Dobro – u drugome čovjeku, u samome sebi. Iznad svega dati prednost Bogu (Ljubavi) koja nas okružuje, izmorenom čovjeku pred svojim vlastitim ambicijama, ciljevima, karijeri, to znači stati uz Čovjeka. Biti uz njega! Samo po istinskoj ljubavi postajemo istinski mislitelji, prijatelji jedni drugima, ljudi riječi, ljudi istine.

Svojim spoznajama treba uvijek nastojati što snažnije ujedinjavati razdijeljena ljudska srca... pridizati onemoćaloga čovjeka... razotkrivati putove koji nas najbliže mogu dovesti u okrilje božanske prisutnosti.

Samo se iskrenošću mladih ljudi može graditi *evanđeoskiji* svijet. Bez mladosti se ne da graditi ništa. U to sam uvjeren. Za sve dobro u svijetu trebaju nam snažne: ruke, razum, srce, neumorni duh mladosti. Jer se samo mladošću može svijet pomladiti!

Može li se vrijednost života spoznati, kao i jezovite prijetnje oluje na moru, tek gledajući neke morske pejzaže u galerijama i muzejima, a ne upućujući se hrabro na nesigurne palube brodica i jedrenjaka? Samo oni koji se usude poći na nemirno more i visoke valove mogu razumjeti silinu modre vode, u njezinoj strepnji i bojazni – ali i čudesnome iscjeljenju. Na čovjeku je samome da odabere svoj put i plovidbu; da se usudi ostavljati tragove po kojima bi jednoga dana drugi mogli hoditi... ili iza sebe zamesti tragove, i ne dopustiti da čudotvorna moć evanđeoske samilosti poput modre vode iscijeli i njihova malena ljudska srca!

Posljednje riječi: treba učiniti sebe prijateljem Drugih, i Druge prijateljem sebe – to je smisao ljudskoga života!

DRAŽEN ZETIĆ, odgovorni urednik, v. d.